

SFS 2003:1158

Utkom från trycket
den 30 december 2003

Lag om ändring i lagen (1957:668) om utlämning för brott;

utfärdad den 18 december 2003.

Enligt riksdagens beslut¹ föreskrivs i fråga om lagen (1957:668) om utlämning för brott²

dels att 3–3 c, 27 och 28–39 §§ skall upphöra att gälla,

dels att rubriken närmast före 28 § skall utgå,

dels att nuvarande 27 a § skall betecknas 27 §,

dels att 1, 2, 4, 6, 10, 12 a, 16, 20, 26 och 26 a §§ skall ha följande lydelse.

1 §³ Den som i en annan stat är misstänkt, tilltalad eller dömd för där straffbelagd gärning och uppehåller sig här i riket får efter beslut av regeringen utlämnas till den staten i enlighet med bestämmelserna i denna lag.

Lagen gäller inte om lagen (1959:254) om utlämning för brott till Danmark, Finland, Island och Norge eller lagen (2003:1156) om överlämnande från Sverige enligt en europeisk arresteringsorder är tillämplig i förhållande till den andra staten.

2 §⁴ En svensk medborgare får inte utlämnas enligt denna lag.

4 §⁵ Utlämning får beviljas endast om den gärning för vilken utlämning begärs motsvarar brott, för vilket enligt svensk lag är föreskrivet fängelse i ett år eller mer. Har personen i den ansökande staten dömts för gärningen, får han utlämnas endast om påföljden utgör minst frihetsstraff i fyra månader eller annat omhändertagande på anstalt under motsvarande tid.

¹ Prop. 2003/04:7, bet. 2003/04:JuU8, rskr. 2003/04:107.

² Senaste lydelse av

3 § 2001:612 32 § 2001:612

3 a § 2001:612 33 § 1997:209

3 b § 2001:612 34 § 1997:209

3 c § 2001:612 35 § 1997:209

27 § 1975:292 36 § 1997:209

28 § 2001:612 37 § 1997:209

29 § 1997:209 38 § 1997:209

30 § 1997:209 39 § 1997:209

31 § 1997:209 Rubriken närmast före 28 § 1997:209.

³ Senaste lydelse 2001:612.

⁴ Senaste lydelse 2001:612.

⁵ Senaste lydelse 2001:612.

Skall utlämning ske till en annan stat för gärning som avses i första stycket, får utlämning till den staten samtidigt beviljas även för annan gärning som motsvarar brott enligt svensk lag.

Har personen i den ansökande staten dömts till gemensam påföljd för gärning som avses i första stycket första meningen och för annan gärning som motsvarar brott enligt svensk lag, får utlämning för gärningarna beviljas, om den gemensamma påföljden utgör minst frihetsstraff i fyra månader eller annat omhändertagande på anstalt under motsvarande tid.

6 §⁶ Utlämning får inte beviljas för ett politiskt brott.

Innefattar gärningen även ett brott som inte är politiskt, får utlämning beviljas för det brottet, om gärningen i det särskilda fallet övervägande har karaktären av ett icke politiskt brott.

Första stycket gäller inte om ett avslag på denna grund skulle strida mot en internationell överenskommelse som gäller mellan Sverige och den ansökande staten.

10 §⁷ Har i fråga om den som begärs utlämnad här i riket meddelats dom beträffande det uppgivna brottet eller med stöd av 20 kap. 7 § rättegångsbalken eller motsvarande bestämmelse i annan författning meddelats beslut att inte åtala för brottet, får utlämning för det brottet inte beviljas.

Utlämning får inte heller beviljas, om straff för brottet skulle vara förfallet enligt svensk lag.

Har fråga om ansvar för brottet prövats genom lagakraftätagande dom, meddelad i en annan stat än den som gjort framställning om utlämning, och är brottet förövat i den först nämnda staten eller har denna stat tillträtt den europeiska utlämningskonventionen den 13 december 1957 eller en överenskommelse som avses i 2 kap. 5 a § fjärde stycket brottsbalken eller har den staten slutit särskilt avtal med Sverige om utlämning för brott, får den som begärs utlämnad inte utlämnas för det brottet,

1. om han eller hon har frikänts från ansvar,
2. om han eller hon har förklarats skyldig till brottet utan att påföljd har ådömts,
3. om ådömd påföljd har verkställts i sin helhet eller verkställigheten pågår, eller
4. om ådömd påföljd har bortfallit enligt lagen i den stat där domen meddelats.

Tredje stycket gäller inte i fråga om brott, som har förövats i den stat som gjort framställning om utlämning eller mot denna stat eller menighet eller allmän inrättning i den staten, eller brott, som avses i 2 kap. 3 § 6 eller 7 brottsbalken, såvida inte lagföringen har skett på begäran av den stat som gjort framställning om utlämning eller efter det att den som begärs utlämnad har utlämnats från denna stat för lagföring.

12 a §⁸ När det följer av en internationell överenskommelse som är bindande för Sverige, får den som har utlämnats, utöver vad som följer av 12 §

⁶ Senaste lydelse 2001:612.

⁷ Senaste lydelse 2001:612.

⁸ Senaste lydelse 2001:612. Ändringen innebär bl.a. att andra stycket upphävs.

första stycket 1, åtalas eller straffas för annat brott som han eller hon har begått före utlämningen, om han eller hon har lämnat sitt samtycke till det.

16 §⁹ Riksåklagaren skall till grund för sitt yttrande verkställa erforderlig utredning enligt vad som gäller vid förundersökning i brottmål.

Riksåklagaren eller åklagare som verkställer utredningen får under utredningen begära kompletterande information av behörig myndighet i en annan stat om den andra staten tillåter det.

Om tvångsmedel gäller vad som i allmänhet är föreskrivet för brottmål. Beslut av rätten gäller tills vidare intill dess ärendet har avgjorts eller, om utlämning beviljas, intill dess denna har verkställts. Finner Högsta domstolen att det finns hinder mot utlämning enligt 1–10 §§, upphör dock beslutet genast att gälla. Föreligger sådant hinder mot utlämning som avses i 11 § första stycket, gäller beslutet inte under tid då personen med anledning av misstänke om brott som där avses är berövad friheten som anhållen eller häktad eller undergår fängelsestraff eller på annat sätt är omhändertagen på anstalt.

Beslut om tvångsmedel kan meddelas även efter det att utlämning har beviljats.

Rättens beslut i fråga om tvångsmedel överklagas till Högsta domstolen utan inskränkning till viss tid.

Den som hålls häktad i utlämningsärendet kan begära att ny förhandling skall äga rum inom tre veckor från det att beslut senast har meddelats.

20 §¹⁰ Sedan Högsta domstolens beslut meddelats, anmäles ärendet för regeringen. Om Högsta domstolen funnit hinder mot utlämning möta enligt 1–10 §§, må framställningen icke bifallas. Genom överenskommelse med främmande stat må dock bestämmas att, om hinder ansetts möta enligt 8 eller 9 §, frågan skall kunna hänskjutas till internationell skiljedom.

När utlämning beviljas skall den tid utsättas, inom vilken den ansökande staten skall hämta den som skall utlämnas. Tiden får inte utan synnerliga skäl överstiga en månad från det att den ansökande staten har fått del av beslutet.

Beslutet om utlämning verkställs av polismyndigheten. Om den som skall utlämnas är på fri fot, får han eller hon, om det är nödvändigt för att utlämningen skall kunna genomföras, omhändertas och tas i förvar av polismyndigheten, dock längst under fyrtioåtta timmar.

26 §¹¹ Chefen för Justitiedepartementet får medge, att den som av en stat utlämnas till en annan stat får föras genom riket, om denne inte är svensk medborgare och det inte heller annars finns synnerliga skäl mot det. Framställning om detta ges in till Justitiedepartementet.

Medgivande får lämnas till att en svensk medborgare förs genom riket, om hinder inte skulle ha förelegat för utlämning av honom eller henne till den mottagande staten enligt 2 eller 4 § lagen (1959:254) om utlämning för brott till Danmark, Finland, Island och Norge.

⁹ Senaste lydelse 2001:612.

¹⁰ Senaste lydelse 1983:227.

¹¹ Senaste lydelse 2001:612.

Har tillstånd meddelats enligt första eller andra stycket får polismyndigheten, om det är nödvändigt för att transporten skall kunna genomföras, omhänderta och ta i förvar den som utlämnas, dock längst under fyrtioåttio timmar.

När tillstånd till transport begärs i fråga om någon som utlämnas till en medlemsstat i Europeiska unionen tillämpas 8 kap. 2 § lagen (2003:1156) om överlämnande från Sverige enligt en europeisk arresteringsorder i stället för bestämmelserna i första–tredje styckena.

26 a §¹² Har utlämning till Sverige skett för rättegång här i landet, på villkor att den som utlämnats senare återförs till den andra staten, skall polismyndigheten på den ort där rättegången har ägt rum se till att den som har utlämnats återförs.

Om den som skall återföras är på fri fot får han eller hon, om det är nödvändigt för att återförandet skall kunna genomföras, omhändertas och tas i förvar av polismyndigheten, dock längst under fyrtioåttio timmar.

1. Denna lag träder i kraft den 1 januari 2004.

2. Äldre bestämmelser gäller fortfarande för ärenden om utlämning som har inletts vid ikraftträdandet.

3. Äldre bestämmelser gäller i förhållande till en stat som den 1 januari 2004 var medlem i Europeiska unionen och som när ärendet inleds inte har genomfört rådets rambeslut 2002/584/RIF av den 13 juni 2002 om en europeisk arresteringsorder och överlämnande mellan medlemsstaterna¹³, dock endast om ärendet har inletts före den 1 januari 2005.

På regeringens vägnar

THOMAS BODSTRÖM

Cecilia Bergman
(Justitiedepartementet)

¹² Senaste lydelse 1983:227.

¹³ EGT L 190, 18.7.2002, s. 1 (Celex 32002F0584).